

Oroszországi levelek. (1)

Jezupol, 1942. VI. 6.

Kedves Atya!

A tegnapi nagy rohanás után (135 km-t tettünk meg) ma egy nap pihenőt kaptunk ebben az egyszerű, de jellegzetes kis lengyel falucskában. A lakosság kimondhatatlan boldog, hogy megszabadítottuk a bolsevista jóléttől s bár a falut alaposan «kiürítették», mindenki elővarázsol valahonnan valamit

Kazáni Szent Szűz, könyörögj Oroszországért!

(itt a valami csak enni- vagy innivaló), azzal kínálnak. Akad több öregember, aki még a világháború alatt a monarchia hadseregében szolgált s így — ha csak törve is —, de magyarul beszélget velünk. Mondják, hogy a környező erdők még tele vannak a szétugratott, menekülő oroszokkal s erről az olykor-olykor felhangzó puska lövések is tanuskodnak. Kérik, tisztítsuk meg azokat is az ellenségtől. Sajnos, nem tehetünk eleget kérésüknek, ez már az utánunk jövők dolga. Így csak biztatjuk őket, ne féljenek, szervezzék meg a polgárőrséget és ne engedjenek be bolsit a faluba, rövidesen sokkal nagyobb magyar csapatok jönnek és azok majd elintézik a partizánokat. Nagy hálálkodás — és este a Dnyeszter hídján már együtt öröklik a falu nyugalma felett a magyar hon-

véd és a lengyel polgárőr, de a sors különös iróniája folytán ukrán karszalaggal. (A németek miatt nem mertek lengyel színeket használni, s az ukránok rögtön magukhoz ragadták a vezetést.) A nap fénypontja azonban a mise volt. Boldog örömmel húzták meg újra az elnémult harangokat s ünnepi ruháikat előkotorva, könnyű, boldog szívvel jöttek hosszú idő után először dicsérni az Urat. Nem is értheted meg, otthon, Atyám, milyen jóleső, csodás, jelképes búcsú volt ez a mise nekünk magyaroknak. A messzeségből még ide látszottak a Kárpátok ormai és az első diadalmas nap után megmutatta nekünk az Úr: valóban ősi, hivatásunkhoz méltó, keresztesháborút kezdtünk, Érte és népeiért. Láttuk a megkergetett kommunisták szörnyű rombolásait, barbár, szennyes életük nyomait és hallottuk rémtetteiket s rögtön utána a mi lépteink nyomán csodás léleksarjadás — harangszó, szentmise, ünneplő, boldog felszabadult testvérek. Ez végleg megerősítette még a kételkedőinknek is a lelkét, eddig csak gondoltuk, miért indultunk harcra s íme az első napon megvilágosított az Úr s most már tudtuk is!

Igy könnyebb lesz minden fáradtság elviselése, minden borzalom elszenvedése: látjuk velünk az Isten!

Most búcsúzom, mert megkaptuk az indulási parancsot s fel kell szereltetni a «népet». Arra kérek Atyám: imádkozzál mindnyájunkért!
Láposy Géza zászlós.

Karácsony a tűzvonalban

Ezen az estén hallgattak az ágyúk. A hó puhán hullt a betonfedezékekre. Némán meredtek az égre a hideg csövek s az éjben hangtalanul jártak le-fel a reflektorok fénycsóvái.

Az egyik fedezék sarkán megmozdult valami. A nagy hóesésben aiig lehetett kivenni az őrszem körvonalait. Ezen az estén Takács tizedes volt az őr. Vállán a puskával topogott egy ideig, majd a falnak dőlve elgondolkozott. Képzetele sebes szárnyon röpitette, haza, haza a Tiszahátra. Ahol most az anyjuk csendesen rakosgatja a karácsonyfára az almát, a diót meg az angyalhajat. A pitvarban az aprónép játszik Örzse néni körül.

Míg a lelke messzejárt, az erdő felől három imbolygó árny közeledett. Valami hosszú sötét tárgyat cipeltek. Mikor közelebb értek, látta, hogy fenyőfát hoznak.

— Jóestét, bajtársak. — Mondta csendesen. — Hová viszitek a fenyőt?

A három magyar katona arcán fölcillant a karácsonyi készülődések izgalmának visszfénye.

— Megyünk a 23-as fedezékbe. A százados